

Ο εορτασμός του Αγ. Ιωάννου του Ελεήμονος στην Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δευτέρα 12 Νοεμβρίου 2018 πανηγύρισε η ενορία του **Αγίου Ιωάννου του Ελεήμονος Βεροίας** τη μνήμη του επωνύμου Αγίου της. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας** κ. Παντελεήμων τέλεσε την Θεία Λειτουργία στο ενοριακό παρεκκλήσιο του Αγίου Στεφάνου.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος τέλεσε μνημόσυνο των δωρητών και μελών της Φιλοπτώχου Αδελφότητας Κυριών **Βεροίας**, και χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον κ. Στυλιανό Παμπούκα.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου :

«Πλοῦτον τόν σόν ἐσκόρπισας τοῖς πένησι καί τῶν οὐρανῶν τόν πλοῦτον νῦν ἀπείληφας, Ἰωάννη πάνσοφε».

Στή χορεία τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας συναριθμεῖται δι-καί-ως καί ὁ

έορταζόμενος σήμερα ἅγι-ος προστάτης τῆς ἐνορίας σας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων, ἀρχι-ε-πίσκοπος Ἀλεξανδρείας.

Καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο τόν συνα-ρί-θμη-σε μετά τῶν ἀγίων της ἡ Ἐκ-κλησία τόν ὑποδηλώνει τό προ--σωνύμιο τό ὁποῖο τοῦ ἀπέ-δω-σε, τό ἐπίθετο ἐλεήμων, τό ὁποῖο ἔχει δώσει σέ ἕναν μόνο ἀκό-μη ἅγιό της, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἀρ-γότερα, στόν ἅγιο Φιλάρετο τόν ἐλεή-μονα.

Ὅμως ἀκόμη καί ἐάν ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἀπέδιδε στόν ἐορταζόμενο ἅγιο Ἰωάννη αὐτόν τόν τιμητικό χα---ρακτηρισμό, δέν θά ἄλλαζε τί-πο-τε, διότι ὁ ἅγιος Ἰωάν-νης ἦταν ἐν τοῖς πράγμασι ἐλεή-μων. Ἡ ζωή του ἦταν μία διαρκῆς ἐλεημοσύνη, μία διαρκῆς προσφο-ρά στόν ἀδελφό του, στόν πά-σχοντα, στόν πτωχό, στόν ἀσθε-νοῦ-ντα καί τόν ἀδύναμο.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης προσέφερε βε-βαίως καί ὁλόκληρη τή μεγάλη περιουσία πού κληρονόμησε ἀπό τήν οἰκογένειά του στούς πτωχοὺς καί τούς ἀναξιοπαθοῦντες συναν-θρώ-πους του, ὅταν μετά τόν θά-νατο τῆς συζύγου του, σέ νεαρή ἡλι-κία, ἀποφάσισε νά ἀφιερωθεῖ στόν Θεό, θεωρώντας, ὅπως ἔλεγε, τόν ἑαυτό του ὀφειλέτη πρὸς ὅ-λους τούς ἀνθρώπους· δέν ἦταν ὁμως μόνο αὐτή ἡ κίνησις καί ἡ πράξις πού τόν κατέστησε ἐλεή-μονα ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ ζωή του. Διότι, ἐάν ἦταν μόνο αὐτή ἡ προσ-φορά του, προσφορά πού ἐπίσης δέν εἶναι πολύ εὐκόλο γιά τόν κα-θένα μας νά τήν κάνει, θά μπορού-σε νά ἰσχυρισθεῖ κανεὶς ὅτι εἶχε τό-σα πολ-λά χρή-ματα, τά ὁποῖα μά-λιστα δέν ἀπέ-κτησε προσωπικά ἀλ-λά τά κλη-ρο-νόμησε, ὥστε δέν ἦταν δύ-σκο-λο νά τά χαρίσει στούς πτω-χοὺς καί ἀνα-ξιοπαθοῦντες. Ὅμως δέν ἦταν, ὅπως εἶπαμε αὐτή ἡ προσ-φορά πού τόν ἀνέ-δει-ξε ἐλε-ή-μονα. Ἦταν ἡ καθημε-ρινή προσ-φορά του στούς ἀνθρώ-πους, τό ἐν-διαφέρον του καί ἡ ἀγάπη του γι' αὐ-τούς, γι' αὐτούς εἶχαν ἀνά-γκη, γι' αὐτούς πού πει-νοῦσαν καί δι-ψοῦ-σαν, γι' αὐτούς πού ἦταν ἀσθε-νεῖς καί γι' αὐτούς πού χρεια-ζό-ταν στή-ριξη καί ἀλλη-λεγ-γύη.

Καί ἡ προσφορά του αὐτή ἦταν ἡ ἔκφρασις τῆς ἐλεήμονος καρδίας του, ἦταν ἡ πιστή τήρησις τῆς ἐντο----λῆς τοῦ Κυρίου πού δέν πε-ρι-ο---ρίζει τήν ἔννοια τῆς ἐλεημοσύ-νης στήν προσφορά χρημάτων, ἀλλὰ τήν διευρύνει, ὥστε νά εἶναι ἐφικτή σέ ὅλους μας. Διότι αὐτό πού ζητᾷ ὁ Χριστός ἀπό τούς μα-θη-τές του καί αὐτό πού θά ἀποτε-λέσει τό κριτήριον κατὰ τή μέλ-λου-σα κρίσις εἶναι ἡ ἔμπρακτος ἔκφρα-σις τῆς ἀγά-πης μας πρὸς τούς ἀδελ-φούς μας, ὅπως τήν ἔδειξε ὁ καλὸς Σα-μαρεῖτης, στήν εὐαγ-γε-λι-κή παρα-βολή πού ἀκούσαμε χθές. Εἶναι ἡ φροντίδα καί ἡ μέ-ριμνά μας γιά τούς πεινασμέ-νους, τούς δι-ψασμέ-νους, τούς ἀσθενεῖς, τούς φυλακι-σμένους καί ἀναξιοπαθοῦ-ντες ἀδελ-φούς μας μέ ὅποιον τρό-πο μπο-ρεῖ ὁ καθεὶς μας: μέ τήν ἀγάπη του, μέ τήν ἐπίσκεψή του, μέ τόν χρόνο πού θά διαθέσει γιά νά τούς ἀνακουφίσει καί νά τούς παρηγορήσει,

ἀκόμη καί μέ ἕνα «ποτήριο ψυχροῦ ὕδατος». Διότι πί-σω ἀπό τά πρόσωπα ὅλων αὐ-τῶν τῶν ἀδελ-φῶν μας εὐρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός, ὁ ὅποιος καί μᾶς διαβεβαιώνει πῶς ὅ,τι κάνουμε στούς ἀδελφούς μας, τό κάνουμε στόν ἴδιο, καί μᾶς ὑπόσχεται ὡς ἀνταπόδοση τῆς προσφορᾶς μας τήν οὐράνιο βασιλεία του. «Ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοί ἐποιήσατε», λέγει ὁ Χριστός καί τοποθετεῖ ὅσους τό ἔκαναν στούς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς του.

Ἡ τήρηση αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐντο-λῆς, τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης καί ἐλεημοσύνης πρὸς τόν πλη-σί-ον, ἀποτελοῦσε καθημερινό ἔρ-γο τοῦ τιμω-μένου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, ἡ ζωὴ καί τό ἔργο τοῦ ὁποίου θά πρέπει νά γίνουν πα--ράδειγμα καί γιά ἐμᾶς. Θά πρέ-πει νά γίνουν τό κίνη-τρο ἐκεῖνο πού θά μᾶς παρακινήσει γιά νά ἐγκαταλείψουμε τή ρα-θυ-μία καί τήν ἀδιαφορία μας γιά τούς ἀδελ-φούς μας καί νά τούς δείξουμε μέ ὅποιον τρόπο μπο-ροῦ-με τήν ἀγά-πη μας. Θά πρέπει νά μᾶς παρα-κινήσει γιά νά ἐγκατα-λεί-ψουμε τίς ὅποιες δικαιο-λογίες χρησιμοποι-οῦ-με, ὥστε νά πείσουμε τόν ἑαυτό μας ὅτι τάχα δέν ἔχουμε τίς δυ-νατότητες νά ἐφαρμό-σουμε αὐτή τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ. Θά πρέ-πει νά μᾶς παρακινήσει νά ἀνα-θεω-ρήσουμε τή στάση μας ἀπέ-ναντι στούς ἀδελφούς μας καί νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι κανεῖς μας δέν ἐξαιρεῖται ἀπό τήν ἔμ-πρα-κτη ἐφαρμογή τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον, καί ἰδιαίτε-ρως πρὸς ὅσους τήν ἔχουν ἀνάγκη, ὥστε νά μή μείνουμε ἔξω τοῦ νυμφῶνος τοῦ Κυρίου καί μή στερηθοῦμε τῆς αἰω-νίου ζωῆς, ἀλλά νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς τῶν ἀγαθῶν τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀγαθῶν «ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγα-πῶ-σιν αὐτόν» διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάν-νου τοῦ ἐλεήμονος καί τῆς χά-ριτος τοῦ πανοικτίρμονος Θε-οῦ τοῦ ἐλέους. Ἀμήν.